

فدراسیون بهداشت و امور اجتماعی سندیکای SUD

کمیسیون بین المللی

همبستگی با اعتراضات پرستاران ایران

دو سال پس از قتل ژینا مهسا امینی توسط رژیم، شعار «ژن، ژیان، آزادی» [«زن، زندگی، آزادی»] به یک شعار فمینیستی بین المللی تبدیل شده است. این فریاد راستین که از دل برآمده است، به کرامت زانی اشاره دارد که اولین قربانیان این رژیم نرینه سالار هستند. آنان دستخوش خشونت های فیزیکی (شامل شکنجه) و اقتصادی (از جمله دستمزد پایین و شرایط بی ثبات شغلی) هستند. این خشونت ها ابزار استراتژیکی هستند که برای خاموش کردن صدای آنان و کنترل بر بدن شان بکار می روند. خواسته های تقاطعی حرکت «ژن، زندگی، آزادی» محدود به مساله حجاب اجباری نیست. این خواسته ها به مخالفت با دیکتاتوری آخوندها، دفاع از آزادی ها، حقوق زنان، اقلیت های قومی و جنسیتی گسترش یافته است.

از ابتدای اعتراضات که با سرکوب خونین رژیم توام بود، تعداد زیادی از معترضان مجروح به بیمارستان ها مراجعه کردند. بسیاری از کارکنان بهداشت و درمان در این بیمارستان ها با ایجاد یک سیستم محافظتی در برابر دستگیری احتمالی مجروحان به حمایت از آنان برخاستند. در دسامبر ۲۰۲۲، کارکنان بیمارستان شریعتی در مشهد (شمال شرق) تجمعی برای حمایت از معترضان برگزار کردند. بر روی یکی از تابلوهای این تجمع نوشته شده بود: «پزشکان و پرستاران را آزاد کنید»؛ و بر روی دیگری نوشته شده بود: «سال گذشته (به دنبال اپیدمی COVID)، کارکنان بهداشت و درمان قهرمان شده بودند، اما امسال رژیم آن ها را به افساد فی الارض متهم می کند.»

اصلاحات نئولیبرالی سیستم بهداشت از سال ۱۹۹۵ در دستور قرار گرفت و به تعمیق نابرابری ها، هم بین پزشکان و پرستاران و هم در میان خود پرستاران بر حسب بخشی که در آن خدمت می کنند، منجر گردید. از آن پس اعتراضات پرستاران بشکل منظم صورت گرفته است. در سال ۲۰۲۴، این اعتراضات شدت بیشتری یافت و اعتصابات بی سابقه ای ابتدا در شیراز (مرکز ایران) در گرفت و سپس به بیش از پنجاه شهر در سراسر کشور گسترش یافت. شبکه های اجتماعی به تبلیغ این اعتراضات پرداختند و به این ترتیب به تشدید آن ها کمک کردند. در گذشته، بیشتر پرستاران قراردادی بودند که در اعتراضات شرکت می کردند، اما این بار تمامی رده های پرستاری در اعتراضات مشارکت داشتند، و دیگر کارکنان بهداشت و درمان مانند ماماها و رادیولوژیست ها نیز به این اعتراضات پیوستند.

پرستاران در حالی که در اعتصاب بودند تامین حداقل خدمات اورژانس را بر عهده گرفتند. سکوت و سرکوب تنها پاسخ مقامات به این اعتراضات بود. تشکل های کارگری، به ویژه تشکل های بازنشستگان و معلمان، حمایت خود را از پرستاران مبارز و جنبش آن ها اعلام نموده و واکنش خشونت آمیز مقامات را بشدت محکوم کردند.

خواست های پرستاران عمدتاً عبارتند از:

- پایان دادن به اضافه کاری های اجباری. بنا به قانون، پرستاران نباید بیش از ۸۰ ساعت اضافه کاری در ماه انجام دهند، اما گاه ناچار می شوند تا ۳۰۰ ساعت در ماه کار کنند.
- افزایش ۵۰ درصدی پرداخت اضافه کاری برای شب کاری و کار در تعطیلات رسمی.
- کاهش قابل توجه زمان کار.
- پرداخت پاداش ویژه برای کار در شرایط خاص مانند اپیدمی ها.
- پرداخت سر وقت حقوق.

در ایران، مانند بسیاری از کشورهای دیگر، زنان عمدتاً در بخش هایی به کار اشتغال دارند که به بازتولید اجتماعی مربوط می شوند، به ویژه در بخش های مربوط به مراقبت از افراد آسیب پذیر. طبق آمار سازمان بهداشت جهانی، زنان ۷۰ درصد کارکنان بهداشت و درمان در سراسر جهان را تشکیل می دهند. در ایران، پرستاران زن ۸۵ درصد این کارکنان را تشکیل می دهند. امروزه دوازده نوع مختلف استخدام برای پرستاران وجود دارد. با توجه به سیاست های لیبرالی رژیم که موجب تضعیف خدمات عمومی شده است، زنان به عمد در شرایط شغلی ناپایدار قرار می گیرند و به این ترتیب نامشهود می مانند. دستمزد پایین پرستاران یکی از اشکال تبعیض جنسی است.

در جریان اعتراضات، بسیاری از کارکنان توسط نیروهای امنیتی دستگیر شدند، مورد خشونت‌های پلیسی قرار گرفتند، تهدید شدند تا به سر کار خود بازگردند، یا برای بازخواست‌های انضباطی احضار شدند. پس از این اقدامات سرکوبگرانه، اعتراضات از ۲۵ سپتامبر به تضعیف گرایید. همبستگی جنبش کارگری بین‌المللی بیشتر از همیشه ضروری است.

بخش بهداشت و درمان – امور اجتماعی سندیکای SUD :

- هرگونه اقدام سرکوبگرانه رژیم ایران علیه کارگران را محکوم می‌کند.
- از مبارزات جمعی کارکنان بهداشت و درمان برای شرایط کاری مناسب حمایت می‌کند.
- از حق اعتصاب که ابزار جنبش بین‌المللی کارگران است دفاع می‌کند.
- از حق اساسی زنان برای داشتن اختیار بر بدن خود دفاع می‌کند.
- خواستار لغو تمامی قوانین نرینه سالار در دست اجرا می‌باشد.

پاریس، ۱۰ نوامبر ۲۰۲۴